

ROMÂNIA

Județul GIURGIU
CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI GIURGIU

HOTĂRÂRE

**privind conferirea titlului de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu”
post - mortem unor personalități marcante ale Municipiului Giurgiu**

**CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI GIURGIU
întrunit în ședință ordinară,**

Având în vedere:

- expunerea de motive a Primarului municipiului Giurgiu, înregistrată la nr.51.091/14.11.2018;
- raportul de specialitate al Compartimentului Administrație Locală și Relația cu Consiliul Local, înregistrat la nr.51.092/14.11.2018;
- solicitarea transmisă de Muzeul Județean „Teohari Antonescu” Giurgiu nr.1.032/04.10.2018, înregistrată la Primăria Municipiului Giurgiu la nr.43.929/05.10.2018;
- raportul comisiei pentru administrație publică locală, juridic și de disciplină;
- raportul comisiei de învățământ, sănătate, social - culturale, sportive, culte și familie;
- prevederile Cap.XIII, art.13.1, alin.(1), lit.„a”, lit.„b”, lit.„h” și alin.(2) din Statutul Municipiului Giurgiu aprobat prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Giurgiu nr.315/2016, cu modificările și completările ulterioare.

În temeiul art.36, alin.(8) și art.45, alin.(1) din Legea nr.215/2001, republicată, privind Administrația Publică Locală, cu modificările și completările ulterioare,

HOTĂRĂȘTE :

Art.1. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, scriitorului *IOAN A. BASSARABESCU* (1870 - 1952) pentru întreaga contribuție adusă la îmbogățirea patrimoniului literaturii române.

Art.2. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem academicianului, istoricului literar, pedagog și publicist român *NICOLAE CARTOJAN* (1883 - 1944) pentru întreaga activitate adusă la îmbogățirea cercetării și istoriei literare.

Art.3. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem profesorului *MIRON NICOLESCU* (1903 - 1975) pentru contribuția adusă în domeniul matematicii, la nivel național și internațional.

Art.4. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, profesorului *TUDOR VIANU* (1897 - 1964) pentru contribuția adusă în domeniul criticii și istoriei literare, poeziei, eseisticii și filozofiei.

Art.5. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, medicului *MARIN VOICULESCU* (1913 - 1991) pentru contribuția adusă la dezvoltarea medicinei din țara noastră.

Art.6. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, istoricului *TEOHARI ANTONESCU* pentru contribuția adusă în domeniul istoriei și arheologiei din țara noastră.

Art.7. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, profesorului *MARIA TEOHARI* pentru contribuția adusă în domeniul astronomiei și matematicii din România și din străinătate.

Art.8. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, poetului *ION VINEA* pentru contribuția adusă la îmbogățirea patrimoniului literaturii române.

Art.9. Se conferă titlul de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, profesorului *NICOLAE DROC - BARCIAN* pentru contribuția deosebită adusă la înfăptuirea unității naționale a a poporului român din 1918.

Art.10. Prezenta hotărâre se va comunica Instituției Prefectului - Județul Giurgiu, Primarului Municipiului Giurgiu, iar numele cetățenilor de onoare din cuprinsul acesteia se vor înscrie în „Lista cetățenilor de Onoare” de pe site-ul instituției.

PREȘEDINTE DE ȘEDINȚĂ,

Sîrbu Mitică

**CONTRASEMNEAZĂ,
SECRETAR,**

Băiceanu Liliana

**Giurgiu, 28 noiembrie 2018
Nr. 488**

Adoptată cu un număr de 20 voturi pentru, din totalul de 20 consilieri prezenți

EXPUNERE DE MOTIVE

privind conferirea titlului de „Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem, unor personalități ale Municipiului Giurgiu

Prin adresa nr.1.032/04.10.2018, înregistrată la Primăria municipiului Giurgiu sub nr.43.926/05.10. 2018, Muzeul Județean „Teohari Antonescu” Giurgiu ne prezintă date despre viața și activitatea unui număr de nouă personalități giurgiuvene care au fost propuse pentru conferirea titlului de *CETĂȚEAN DE ONOARE*, după cum urmează:

I. IOAN A. BASSARABESCU (n.17/29 decembrie 1870, Giurgiu - d. 27 martie 1952, București) a fost scriitor, membru corespondent al Academiei Române.

Cel de-al șaselea fiu al funcționarului Alexandru Bassarabescu, s-a născut la Giurgiu în 17/29 decembrie 1870, dar în apropierea Războiului de Independență familia Bassarabescu s-a refugiat și a rămas la București.

Tatăl său a fost secretar al primăriei din Giurgiu, timp de aproape 30 de ani.

Mama se numea Elisabeta-Eliza, născută Starostescu.

Ioan Alexandru Bassarabescu urmează cursurile colegiului „Sfântul Sava” (1884-1891) și apoi Facultatea de Litere din București (1891-1897).

A fost profesor de geografie în Focșani în 1896 și din 1897 se mută la Ploiești, unde va lucra până la pensie.

A scris numai proză scurtă, fiind pus de istoricii literari în rând cu Ion Luca Caragiale sau Alexandru Brătescu-Voinești, fiind un maestru al genului, cultivând schița și momentul.

Biblioteca județeană îi poartă numele.

Opere publicate

- *Nuvele*, 1903
- *Vulturii*, 1907
- *Norocul*, 1907
- *Ovidiu Șicană*, farsă într-un act și trei tablouri, 1908
- *Noi și vechi*, 1909
- *Nenea*, 1916
- *Un dor împlinit*, 1919
- *Moș Stan*, 1923

- *Spre Slatina*, 1924
- *Un om în toată firea*, 1927
- *Domnu Dincă*, 1928
- *Opere complete*, 2 volume, 1939-1940
- *Proză*, 1942
- *Lume de ieri. Amintiri vesele și duioase*, 1943

II. NICOLAE CARTOJAN (n. 4 decembrie 1883, Călugăreni, județul Vlașca, azi Giurgiu - d. 20 decembrie 1944, București) a fost academician, istoric literar, pedagog și publicist român.

Specialist în literatura română veche, profesor la Universitatea din București, s-a remarcat prin amplitudinea documentării și prin analiza minuțioasă a contextului istoric și cultural al epocilor literare.

Este fiul lui Anghel Cartoian și al Mariei (n. Petrescu).

A fost bursier la Liceul „Sfântul Sava” din București. Îl întâlnește pe profesorul Ion Bianu, care preda la ciclul secundar, iar această șansă îi va modifica destinul. Se înscrie în anul 1902 la Facultatea de Litere unde îi va avea profesori pe Titu Maiorescu, Nicolae Iorga și Ion Bianu, ajuns între timp profesor universitar. Ultimul îl va angaja după absolvirea facultății la secția de manuscrise a Bibliotecii Academiei Române. A fost profesor de limbă și literatură română la Școala Comercială din Giurgiu și la Gimnaziul Ion Maiorescu din același oraș, din 1907 până în 1921. Timp de doi ani, între 1 octombrie 1912 și 1 septembrie 1913, 1 noiembrie 1913 și 1 februarie 1914, își va întrerupe activitatea de dascăl pentru a urma cursuri de specializare la Universitatea din Berlin. Se va muta în București, luându-și examenul de docență la Catedra de istorie a literaturii române în 1921 sub conducerea lui Ion Bianu. Va fi profesor la Seminarul Central și la Seminarul Pedagogic Universitar Titu Maiorescu, iar între 1923-1930 la Școala Superioară de Arhivistică și Paleografie. Va fi pe rând asistent, din 1923 conferențiar. Din 1930 devine profesor titular al Facultății de Litere din București, ocupând chiar catedra magistrului său, Ion Bianu.

A fost cel mai aplicat exeget al cărților populare, acoperind în studiile consacrate acestora originile, motivele, temele, filiația, circulația, mediile sociale de receptare în Europa și Peninsula Balcanică.

Ca membru al Comisiei Internaționale de Istorie Literară Comparată din Paris, a colaborat la realizarea unui *Repertoriu cronologic al literaturilor moderne (Répertoire chronologique des littératures modernes*, 1935), coordonat de Paul van Tieghem.

OPERE PUBLICATE

- *Alexandria în literatura românească*, București, 1922, teza sa de doctorat, susținută în anul 1920, în fața unei comisii formată din Dimitrie Onciul, decanul Facultății de Litere, Ramiro Ortiz și Demostene Russo, referenți fiind Ion Bianu, Ovid Densusianu .

- *Noi contribuții la Alexandria în literatura românească*, București, 1922
- *Legendele Troadei în literatura românească*, București, 1925
- *Breve storia della letteratura romana*, Roma, 1926
- *Cărțile populare în literatura românească*, București, 1929-1938, monografie în două volume: I. *Epoca influenței sud slave*, 1929, și II. *Epoca influenței grecești*, 1938
- *Istoria literaturii române vechi*, vol. I-III, București, 1940-1945
- *Mihail Kogălniceanu*, București, 1942
- A înființat revista *Cercetări literare*, 5 volume publicate între 1929 și 1943

Afilieri

- A fost membru al *Academiei Americane de Medievalistică* (1929).
- Este ales membru titular al Academiei Române în 1941.
- *Doctor honoris causa* al *Universității din Padova* (1942)

III. MIRON NICOLESCU (n. 27 august 1903, Giurgiu - d. 30 iunie 1975, București) a fost matematician român, membru titular al Academiei Române.

Născut la Giurgiu, a urmat cursurile liceului Matei Basarab din București.

După terminarea studiilor la Facultatea de Matematică a Universității București în 1924, a plecat la Paris, unde s-a înscris la École Normale Supérieure și la Sorbona.

În 1928 și-a luat doctoratul, cu teza „*Fonctions complexes dans le plan et dans l'espace*”, sub îndrumarea lui Paul Montel.

După întoarcerea în România, a predat la Universitatea din Cernăuți până în 1940, ca fost numit profesor la Universitatea din București.

În 1936 a fost ales membru corespondent al Academiei Române, iar în 1953 membru titular.

În 1963 a devenit director al Institutului de Matematică al Academiei Române.

Din 1966 până la deces a fost președinte al Academiei Române.

A fost membru corespondent al Academiei de Științe din România începând cu 21 decembrie 1935 și membru titular începând cu 28 mai 1938.

La Congresul Internațional al Matematicienilor de la Vancouver (Canada) în 1974 a fost ales vice-președinte al „International Mathematical Union”.

Prin colaborarea sa cu Solomon Marcus, Nicolescu are număr Erdős 2.

La Giurgiu există o școală și o stradă care poartă numele academicianului Miron Nicolescu

Folclorul pomenește faptul că Miron Nicolescu s-a opus intrării în Academia Română a soților Ceaușescu, presiunile la care a fost supus, contribuind la îmbolnăvirea și decesul său.

DECORAȚII

Regimul comunist i-a acordat cele mai înalte distincții ale epocii.

IV. TUDOR VIANU (n. 27 decembrie 1897/ 8 ianuarie 1898, Giurgiu - d. 21 mai 1964, București) a fost estetician, critic și istoric literar, poet, eseist, filosof și traducător român.

Fratele mai mare al publicistului Alexandru Vianu. Căsătorit cu Elena Vianu (1911 - 1965). Fiul său, Ion Vianu, este un cunoscut medic psihiatru și scriitor. Fiica sa, Maria Alexandrescu Vianu, este istoric al artei antice și arheolog.

Nepotul său, Vlad Alexandrescu, profesor universitar și senator, a fost o scurtă perioadă ministrul Culturii.

În anul 1916 devine student la Facultatea de Filosofie și Drept din București. Obține titlul de doctor în filosofie al Universității din Tübingen. În perioada de doctorat a purtat o corespondență susținută, punctată de întâlniri amicale, cu prietenul său din liceu, poetul Ion Barbu, care studia matematica la Göttingen. Creația lui a acoperit exact patru decenii: de la apariția în 1924, în germană, a volumului de debut, totodată și primul său studiu de estetică, valorificare a tezei sale de doctorat susținută sub îndrumarea lui Karl Groos la Facultatea de Filozofie a Universității Eberhard Karl din Tübingen, (în noiembrie 1923), *Das Wertungsproblem in Schillers Poetik. Über naive und sentimentalische Dichtung* (Problema valorizării în poetica lui Schiller) și până la volumul apărut postum *Arghezi, poet al omului*, purtând subtitlul „Cântare Omului” (explorând un domeniu al literaturii comparate), ultimul său studiu antum, intrat la tipar chiar în ziua dispariției autorului și apărut după puțin timp, la începutul verii anului 1964. Teza de doctorat a fost lăudată de Lucian Blaga, cu care Vianu era coleg în paginile revistei Gândirea, mai ales pentru trimiterile permanente le Expresionismul german, de care Blaga însuși era puternic influențat în epocă.

Revine în țară în anul 1924 și devine suplinitor la Universitate. Teza de doctorat îi apare în limba germană sub titlul *Das Wertungsproblem in Schillers Poetik*. Teza a fost tradusă și publicată în volumul al șaptelea din seria de *Opere*. În anul 1925 a publicat două volume, *Dualismul artei și Fragmente moderne*. În anul 1927 devine docent în estetică. Apare în formă litografiată cursul de *Estetică generală*. Abia în anul 1930 devine conferențiar definitiv la Facultatea de Litere a Universității din București. Tot în acest an publică studiul *Poezia lui Eminescu*. Sunt evidențiate în special izvoarele antice și cele germane, cu accent special pe influența filosofiei lui Arthur Schopenhauer.

În anul 1931 apare volumul *Arta și frumosul. Din problemele constituției și relației lor*. În anul 1932 publică volumul *Arta actorului* în Editura revistei *Vreamea*. În 1933 publică în volum un mic studiu care va deveni unul de referință în bibliografia studiilor despre Hegel, intitulat *Influența lui Hegel în cultura română*. Anul 1934 este deosebit de fast pentru cariera sa academică, îi apar două volume, primul volum din *Estetica sa*, în care sunt incluse capitolele *Problemele preliminare ale esteticii*, *Valoarea estetică și atitudinea estetică* și *Opera de artă*, iar în 1936 va apărea volumul al doilea, care includea alte două părți, *Structura și creația artistică* și *Receptarea operei de artă*. În

1934 publică și *Istoria esteticii de la Kant până astăzi* la Institutul de arte grafice Bucovina. În 1937 își adună articolele de estetică publicate până atunci în antologia *Filosofie și poezie*, cu precizarea că, în ediția a doua din 1943, studiile vor fi complet diferite deși titlul se păstrează același. În 1941 tipărește *Arta prozatorilor români*, poate cea mai cunoscută și mai comentată dintre cărțile sale, un exemplu de analiză stilistică în care este anticipată acribia formalismului sau a structuralismului. În 1942 publică la Editura Cugetarea volumul *Introducere în teoria valorilor, întemeiată pe observația conștiinței*.

După reforma învățământului din 1947 este scos de la catedra sa de Estetică și preia cursul de istorie a literaturii universale, devenind un precursor al comparatismului literar de la Facultatea de Litere a Universității din București. Între 1946 și 1947 a fost ambasador al României la Belgrad și a fost criticat pentru unele concesii pe care le-ar fi făcut noului regim. Anul 1952 îl surprinde în afara Facultății, devine simplu cercetător la Institutul de Lingvistică, lucrând la *Dicționarul limbii române moderne* și la *Dicționarul limbii poetice a lui Mihai Eminescu*. După 1955 este reintegrat în mediul academic universitar și se dedică redactării unor studii, micro - monografii despre Cervantes, Shakespeare, Camoens, Voltaire, Goethe, F.M.

Dostoievski, Stendhal, Odobescu. Toate aceste studii vor fi ulterior în volumul *Studii de literatură universală și comparată*. Studiile de stilistică sunt reunite în alte două antologii *Probleme de stil și artă literară* și *Problemele metaforei și alte studii de stilistică*. În anii 1961 și respectiv 1963 apar *Jurnalul*, un pseudo jurnal de fapt conținând texte cu caracter publicistic, și *Idei trăite*, volume în care Tudor Vianu își creionează personalitatea de umanist și filolog complet, de om al Renașterii. În 1964 moare la București pe data de 21 mai, din cauza unui infarct miocardic, exact în ziua când intra la tipar volumul *Arghezi, poet al omului*. Este fondatorul școlii de stilistică a Facultății de Litere din București și inițiator al catedrei de literatură universală, căreia i-a fost multă vreme șef. Tudor Vianu a fost profesor titular de estetică, director al Teatrului Național (1945).

OPERA

Selecție din scrierile publicate (1925-1945)

- *Dualismul artei* (1925)
- *Poezia lui Eminescu* (1930)
- *Arta și frumosul* (1931)
- *Arta prozatorilor români* (1932)
- *Idealul clasic al omului* (1934)
- *Estetica*, 2 volume (1934-1936)
- *Filosofie și poezie* (1937)
- *Introducere în teoria valorilor* (1942)

- *Istoria literaturii române moderne* - în colaborare cu Șerban Cioculescu și Vladimir Streinu (1944)
- *Filosofia culturii* (1945)

Cărți scrise după 1947

- *Probleme de stil și artă literară* (1955)
- *Cervantes* (1955)
- *Racine* (1955)
- *Voltaire* (1955)
- *Literatură universală și literatură națională* (1956)
- *Problemele metaforei și alte studii de stilistică* (1957)
- *F.M. Dostoievski* (1957)
- *Versuri* (1957)
- *Ideile lui Stendhal* (1959)
- *Alexandru Odobescu, monografie* (1960)
- *Studii de literatură universală și comparată* (1960)
- *Schiller* (1961)
- *Jurnal* (1961), ed. a II-a (1970)
- *Dicționar de maxime comentat* (1962)
- *Arghezi, poet al omului* (1964)
- *Despre stil și artă literară* (1965)
- *Studii de literatură română* (1965)
- *Postume* (1966)
- *Studii de stilistică* (1968)
- *Scriitori români, vol. I-III* (1970-1971)
- *Scriitori români din secolul XX* (1979)

Corespondență

- Tudor Vianu, *Opere*, vol 14, Corespondență, interviuri, poemul "Arcadia", ediție îngrijită și note de Vlad Alexandrescu, cu un text de Gelu Ionescu, București, Editura Minerva, 1990;
- *Scrisori către Tudor Vianu*, vol. I, 1916-1935, ediție îngrijită de Maria Alexandrescu Vianu și Vlad Alexandrescu, note de Vlad Alexandrescu, București, Editura Minerva, 1992 ;
- *Scrisori către Tudor Vianu*, vol. II, 1936-1949, ediție îngrijită de Maria Alexandrescu Vianu și Vlad Alexandrescu, note de Vlad Alexandrescu, București, Editura Minerva, 1994;
- *Scrisori către Tudor Vianu*, vol. III, 1950-1964, ediție îngrijită de Maria Alexandrescu Vianu și Vlad Alexandrescu, note de Geo Serban, postfață de Florin Țurcanu, București, Editura Minerva, 1997.

Afilieri

- Membru corespondent al Academiei Române din 1935, apoi Membru titular al Academiei Române din 1955.

V. **MARIN VOICULESCU** (n. 3 august 1913, Giurgiu - d. 3 iulie 1991, București) a fost medic român, membru titular (1990) al Academiei Române.

Profesorul Marin Voiculescu s-a născut pe 3 august 1913 în orașul Giurgiu, unde a absolvit ca premiant liceul "Ion Măiorescu" - având eminenți dascăli, printre care și Tudor Vianu.

În 1938 absolvă Facultatea de Medicină din București ca premiant cu distincția "Magna cum laude". Preia în 1947 conducerea Clinicii de Boli Infecțioase Colentina și în 1950, la vârsta de 37 de ani devine profesor în aceeași clinică.

Decan al Facultății de Igienă, apoi al Facultății de Medicină Generală, Președinte al Uniunii Societăților de Științe Medicale, Ministru Secretar de Stat în Ministerul Sănătății.

Este ales membru corespondent al Academiei Române și, din 1990 membru titular al Academiei Române.

Vicepreședinte al Societății Balcanice de Medicină. Publică numeroase tratate și monografii privind bolile infecțioase, unele traduse în alte limbi, precum și diferite cărți la granița dintre medicină și literatură (Medici scriitori, Scriitori medici, De veghe pe frontul vieții sau Arta scrisului medical).

A condus revista *Viața medicală*. S-a stins din viață în 3 iulie 1991, lăsând în urma sa o puternică școală de boli infecțioase, numeroși prieteni și admiratori din lumea medicală, a artelor, a vieții sociale.

VI. **TEOHARI ANTONESCU** (n. 1 septembrie 1867, Giurgiu - d. 11 ianuarie 1910 la Iași) a fost arheolog, istoric și pedagog universitar român, membru al societății Junimea.

BIOGRAFIE

Viitorul istoric s-a născut în Giurgiu, la 1 septembrie 1867. Teohari nu și-a cunoscut tatăl, mama sa, Alexandrina (Lucșița) Antonescu, s-a recăsătorit foarte repede, devenind Petrescu. Din propriile sale mărturii, Teohari nu a avut o copilărie fericită.

Societatea Junimea

Teohari Antonescu a fost unul din membrii Societății Junimea, la ale cărei adunări a participat frecvent, fiind foarte dedicat țăelurilor acesteia. Teohari Antonescu a fost „deosebit de activ în a remobiliza pe vechii junimiști rămași la Iași, intrați într-un soi de letargie, mulțumiți cu palide și solitare activități intelectuale.”

Viață academică

Numit în 1894 conferențiat de arheologie, la catedra provizorie de arheologie a Universității ieșene, odată cu numirea lui P.P. Negulescu la cea de filosofie, Teohari Antonescu obține titulatura la catedra *Arheologie și antichități*, înființată în 1896 prin decretul regal numărul 366 din 22 ianuarie 1896.

Între 1895 și 1902 va suplini, adesea, catedra lui Petru Rășcanu, de „Istoria antică, epigrafie și geografie”, pentru perioada cât acesta fusese numit în funcția de inspector general al învățământului secundar din Minister.

Viață privată, deces

A fost căsătorit cu Eugenia Vârgolici, fiica universitarului și junimistului Ștefan Vârgolici. Din păcate, istoricul a decedat tragic, la numai 43 de ani, în ziua 11 ianuarie 1910 (la orele 15.30), „răpus de un cancer al rărunchiului”.

OPERĂ

Lucrări științifice

1889 - Lucrarea de licență -- *Cultul cabirilor în Dacia*

Publicate în Convorbiri literare

- *Dacia, patria primitivă a popoarelor ariane* (1895 nr. 5);
- *Manifestările artistice în raport cu rasa*, (1895, nr. 10);
- *Descoperirile din Troia*, (1895, nr. 12);
- *Activitatea științifică a lui Alexandru Odobescu* (1897, nr. 3-4);
- *Originea egiptenilor și semiților* (1897, nr. 11 și 12);
- *Din lumea Chaldee* (1898, nr. 4);
- *Epopoea lui Izdubar* (1898, nr. 5);
- *Priviri asupra filosofiei Upanișadelor* (1899);
- *Din literatura egipteană* (1901, nr. 3);
- *Cum s-a format Preistoria* (1901, nr. 11);
- *Originile omului* (1902, nr. 6);
- *Buddhismul și Nirvana* (1903, nr. 9);
- *Trofeul de la Adamclisi* (1906, nr. 3-5);
- *Culele sunt sau nu naționale?* (1907, nr. 5).

VII. MARIA TEOHARI (n. 22 aprilie 1885, Giurgiu - d. 1975, București) a fost prima femeie astronom din România.

BIOGRAFIE

A fost fiica medicului Christu și a Alexandrei Teohari.

A urmat clasele primare la Giurgiu.

Fiind cea mai mare dintre cele trei fete ale familiei Teohari, va fi cea responsabilă în susținerea familiei, alături de mama sa, după moartea subită a tatălui.

Maria Teohari și-a continuat studiile liceale la București la școala „Elena Doamna” și Școala Centrală, acolo unde se mută împreună cu mama și cele două surori.

Având înclinații către desen, literatură și limbi străine, se orientează către un domeniu cu totul diferit și plăcut de aceasta: astronomie.

Astfel și-a început studiile universitare la Facultatea de Științe, cu specializări la Observatoarele astronomice din Paris și Nisa, unde a fost trimisă din inițiativa profesorului Nicolae Coculescu, întemeietorul Observatorului din București.

În cadrul acestor universități a făcut observații asupra Soarelui, planetelor mici și asteroizilor.

A murit la câteva luni după împlinirea vârstei de 90 de ani, la București.

ACTIVITATE

În 1914 s-a reîntors în țară și și-a continuat cercetările la Observatorul Astronomic din București, devenind prima femeie astronom din România. În cadrul Observatorului, a publicat în „Anuarul” acestuia mai multe lucrări despre petele solare, protuberanțe, cometa Halley și alte fenomene celeste, precum și în revista „Natura”, articole de popularizare a acestui domeniu.

Lipsa unui echipament adecvat, care a dus la afectarea vederii, a determinat-o să renunțe la studii și la locul de muncă de la Observatorul Astronomic și să devină profesor de astronomie și matematică la Liceul „Domnița Ileana” din București.

În noul parcurs didactic a publicat o serie de manuale axate pe cele două discipline: matematică și astronomie.

În paralel cu cariera didactică, Maria Teohari a păstrat legătura cu Observatorul Astronomic.

Deși nu a mai efectuat cercetări, a fost mentor pentru cercetătorii în domeniu.

VIII. ION VINEA (n. 17 aprilie 1895, Giurgiu – d. 6 iulie 1964, București) este pseudonimul literar al lui *Ion Eugen Iovanachi*, care a fost un poet român inițial simbolist, apoi în vecinătatea mișcării literare de avangardă.

BIOGRAFIE

Educație

După absolvirea liceului Sfântul Sava din București, frecventează cursurile Facultății de Drept, mai întâi la București, apoi la Iași, unde își ia diploma de licență.

Nu a profesat niciodată avocatura.

Symbolism

Încă din anii liceului, publică împreună cu Tristan Tzara și Marcel Iancu revista *Simbolul* (1912) cu atitudine netă împotriva semănătorismului. În anii 1914 - 1916 publică versuri apreciate în mod pozitiv de critică.

De la început Vinea a fost socotit un poet modern.

A fi modern la acea dată însemna a fi simbolist.

Dacă poeziile de ucenicie sunt într-adevăr simboliste, producțiile următoare au o nuanță mai tonică, Vinea fiind refractor oricărei înregimentări.

Revista „Contimporanul”

Ion Vinea și-a înjghebat propria echipă în jurul revistei Contimporanul, pe care o conduce în anii 1922-1932, revistă care devine principală rampă de lansare a scriitorilor moderniști și avangardiști. Contimporanul a mobilizat revolta iconoclastă a tinerimii, lovind în tabu-urile burgheze, în platitudinea distins-academică și în modelele "frumosului" mistificator, încărcat de prejudecăți naționaliste și de un ruralism agresiv. Alături de colaborarea scriitorilor români, printre care se pot menționa Barbu Fundoianu, Ilarie Voronca și Ion Barbu, editorul Vinea a mai găzduit texte ale autorilor de pe diverse meridiane (Paul Éluard, Philippe Soupault, Robert Musil, Joyce, Trakl, Kassak Lajos și alții), întreținând o vastă corespondență cu membrii „comunității” avangardiste europene, fapt care îi permite să păstreze revista mereu în actualitate.

Registru liric

Registru liric al lui Ion Vinea a fost foarte amplu, de la poezia simbolistă elegantă și decorativă sau ironic-patetică, până la modernismul învecinat cu extremismul avangardiștilor, pe care totuși s-a ferit să-l adopte în practica literară.

Capacitatea lui de a trece de la o formulă poetică la alta a fost singulară în literatura română, versurile lui putând aminti de Lucian Blaga, dar și de Tudor Arghezi sau Adrian Maniu.

Ca și Ilarie Voronca, Ion Vinea este un mare creator de imagini, fără a slăbi însă niciodată controlul inteligenței artistice asupra fluxului imagistic.

Față de creația sa poetică a dovedit nepăsare, risipindu-și versurile în paginile diverselor publicații la care colabora, fără preocuparea de a și le aduna într-un volum.

O va face totuși în anul 1964, când la 26 iunie se dă "bun de tipar" volumului Ora fântânilor de către Editura pentru Literatură.

Ion Vinea, în vârstă de 69 de ani, nu își va vedea însă cartea în vitrinele librăriilor. Se stinge din viață câteva zile mai târziu, în ziua de 6 iulie.

OPERE PUBLICATE

Poezii, poeme în proză

- *Descântecul și Flori de lampă*, Biblioteca "Dimineața", 1925
- *Paradisul suspinelor*, Editura Cultura Națională, București, 1930 (cu 5 gravuri, printre care un portret de Marcel Iancu)
- *Ora fântânilor*, Editura pentru Literatură, București, 1964
- *Poeme*, Editura Tineretului, București, 1969 (postum)
- *Ornic nesupus: Versuri*. (Poezii de duminică), Editura Eus, Chișinău, 1993 (antologie postumă îngrijită de Leo Butnaru).

Proză, publicistică

- *Lunatecii*, roman, Editura pentru Literatură, București, 1965 (postum)
- *Venin de mai*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1971 (postum; roman neterminat)
- *Publicistică literară*, Editura Minerva, București, 1977 (postum)
- *Săgeata și arabescul. Articole și pamflete*, Editura Minerva, București, 1984 (postum).

Opere traduse în alte limbi

- *Sóhajok paradicsoma* (Paradisul suspinelor), Editura Dacia Konyvkiado, Cluj-Napoca, 1974 (traducere în limba maghiară)
- *Árnyékok malma*, Editura Kriterion Konyvkiado, București, 1976 (traducere în limba maghiară)
- *Ora fântânilor = L'heure des fontaines*, Editura Minerva, București, 1982 (ediție bilingvă în română și franceză)
- *Whisky Palace & alte elegii. Whisky Palace & altre elegie*, Editura Bastion, Timișoara, 2008, (ediție bilingvă româno-italiană, biobibliografie, postfață și antologie critică de Geo Vasile)
- lipsesc edițiile lui Nicolae Tzone de la Editura Vinea, precum și seriile de Opere (5 vol., Cluj) și peste 10 vol. (Buc.) îngrijite de Elenea Zaharia - Filipaș.

IX. NICOLAE DROC-BARCIAN (n. 1846, Rășinari – d. 1920, Giurgiu), profesor și director al Gimnaziului "Ion Maiorescu" din Giurgiu, participant activ la războiul de independență din 1877-1878, distins cu medaliile *Trecerea Dunării* și *Apărătorii Independenței* și cu ordinele *Steaua României* și *Coroana României*.

ORIGINEA, FAMILIA, STUDIILE

S-a născut în anul 1846, în satul Rășinari din Mărginimea Sibiului, comunitate care a dat neamului românesc atâtea personalități și care a beneficiat de-a lungul vremii de mai multe monografii și alte lucrări despre cei care s-au ridicat din sânul ei.

Părinții săi au fost Petru Droc și Opreana, născută Popovici - Barcianu.

Familia Droc a numărat: un Ioan, dascăl între 1779-1804 și copist la 1799 al "Alexândriei"; un Bucur, dascăl de la 1793 la 1837, apoi cântăreț la biserică; un Ioan, preot între 1830-1880, al cărui fiu - tot Ioan - inițial dascăl și catihet la Rășinari, a devenit (între 1870-1900) protopop al Tractului de Miercurea Sibiului, apoi (între 1900-1917) asesor consistorial.

Acesta din urmă văr cu Nicolae, are descendenți la Sibiu până în zilele noastre.

Familia Barcianu, originară din Țara Bârsei, l-a dat pe marele învățat Daniil Popovici Barcianu, autorul primului dicționar român-german.

La începutul secolului al XVIII-lea este atestat un Coman Popovici, supranumit Bârsan care a fost dascăl între 1720- 1740; fiul său, Sava Popovici Bârsan (1735-1808) a ajuns protopop; nepotul său Dan Popovici Barcianu(1788-1867) a fost preot; strănepotul Sava Popovici Barcianu (1814- 1879) a fost profesor la Seminarul Teologic din Sibiu, protopop în Rășinari și membru în Comitetul permanent de la Blaj, în vremea Adunării din 3/15 mai 1848.

Ambele familii se înrudeau prin căsătorii cu familia Mitrea, din rândul căreia s-au ridicat atâția oameni de seamă.

Bucur (Hilarie) Mitrea, vărul lui Nicolae Droc-Barcian, după ce a urmat gimnaziul german la Sibiu și institutul medico-chirurgical din Cluj, si-a luat doctoratul la Wilrzburg, fiind apoi medic în Mexic și în Indiile Olandeze, considerat un mare călător român al secolului al XIX-lea.

Pe la vârsta de 13-14 ani Nicolae a trecut munții, venind la București, la unchiul său Maximilian Droc, ce ajunsese la demnitatea de director în Departamentul Lucrărilor Publice.

A urmat Liceul "Sf. Sava" în perioada 1860-1867, conform "Testimoniului" nr. 75/18 septembrie 1867, semnat de directorul I.C. Massim.

S-a înscris la Facultatea de Drep, unde a urmat cursurile între 1867-1869.

Când unchiul său nu l-a mai putut întreține, a renunțat la studii și a solicitat un post de profesor la recent înființatul gimnaziu din Giurgiu (inaugurat la 4 noiembrie 1869).

A fost numit la 10 martie 1870, predându-le celor 18 elevi din clasa I "partea literară".

OM AL ȘCOLII

Profesor al gimnaziului "Ion Maiorescu" între 1870-1915, dintre care: 41 de ani director, Droc-Barcian este în primul rând un pedagog.

Deși autodidact (a urmat numai cei doi ani de drept amintiți), el a fost traducător și autor de manuale.

După exemplarele păstrate la BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE și consemnate în Bibliografia Românească Modernă, între 1877-1884 Nicolae Droc-Barcian publică nouă manuale. Ele pot fi grupate astfel:

- Manuale de geografie: *Elemente de geografie pentru clasa I gimnazială* (București, 1878); *Elemente de geografie pentru clasa a II-a gimnazială* (Buc., 1878); *Curs de geografie și statistică pentru clasa a II-a gimnazială* (ed. II, Buc., 1879- 1880 și 1884); *Europa. Curs de geografie și statistică pentru uzul claselor gimnaziului* (ed. I, Buc., 1878-1880; ed. II, 1884).

- Manuale de limbă și literatură: *Curs de literatură generală. Partea 1. Uvrajele în proză pentru uzul școalelor secundare de ambe-sexe* (Buc., 1877); *Teoria verbului și conjugarea după frații Bescherelle. Partea I și Partea II* (Buc., 1882-1883).

- Manuale de lucrări practice: *Mic curs de economie domestică (casnică) pentru uzul școalelor primare de fete* (Giurgiu, 1879); *Catehismul agricultorului* (Giurgiu, 1884).

Acesta din urmă a fost medaliat cu aur la Expoziția agricolă județeană din 1883 și era prelucrat după manualul francezului Michel Greff. Droc-Barcian a pus astfel la îndemâna învățătorilor de la școlile rurale "Noțiuni de agricultură, grădinărie, pomicultură și silvicultură".

Vrednicul director al Gimnaziului din Giurgiu a militat pentru înființarea altor școli, care să cuprindă cât mai mulți locuitori ai județului Vlaşca.

Cu decisivă sa contribuție au luat naștere școala de adulți (1879), școala profesională de fete (1897) și școala comercială (1900).

Cu un an înainte de pensionare, ilustrul patriot a asistat la inaugurarea internatului, ceea ce a permis creșterea numărului elevilor proveniți din comunele județului.

Preocupat de ridicarea continuă a calității actului pedagogic, a creat în 1909 "Cercul cultural" al corpului didactic.

Nu întâmplător Petre Răscanu observa că numărul profesorilor titulari și calificați a fost mai mare la Giurgiu decât în alte orașe având școli de același grad.

Datorită lui Droc-Barcian școala giurgiuveană a beneficiat de bibliotecă, muzeu, grădină botanică, observator meteorologic.

Pentru educația muzicală a înființat corul de pe lângă Catedrala "Adormirea Maicii Domnului", orchestra semisimfonică și Societatea corală "Lyra".

Pentru educația fizică a inițiat introducerea instrucției militare (generalizată după exemplul gimnaziului nostru în toate școlile secundare din țară în 1874), a întemeiat Societatea de gimnastică și a creat tradiția excursiilor școlare (cum au fost cele organizate la București, Curtea de Argeș sau Cernavodă).

După ce contribuise la apariția primelor periodice giurgiuvene, Droc-Barcian a reușit să realizeze un anuar al gimnaziului, din care au apărut două serii, prima - în ultimul deceniu al veacului trecut - încă necunoscută istoriografilor și a doua, începută în 1907, care a fost continuată de urmașii săi Nicolae Cartoian, Frumuzache Chiriac și Savin Popescu.

LUPTĂTORUL PENTRU UNITATE NAȚIONALĂ

Nicolae Droc-Barcian a făcut parte din mai multe societăți culturale. În anii studenției îl întâlnim printre membrii societății iredentiste "Carpați", alături de Slavici și Eminescu.

Tot împreună cu Eminescu a fost și în societatea "Orientul", întemeiată la 1 aprilie 1869.

Într-un proces-verbal din 29 iunie același an se menționa o preconizată acțiune de strângere a folclorului din diverse provincii, pentru Moldova fiind delegați M. Eminescu și Vasile Dumitrescu-Păun, iar pentru Ardeal, Miron Pompiliu, Ioniță Bădescu și N. Droc-Barcian.

Din prima sa perioadă bucureșteană datează colaborarea la revistele "Românismul" și "Albina Pindului", precum și la publicația satirică "Ghimpele" (căreia a continuat să

trimită materiale după stabilirea la Giurgiu, inclusiv despre celebra revoltă a bivolarilor din 1873).

În timpul războiului pentru independență a participat ca voluntar în prima parte a campaniei, dar în 1878 (în condițiile în care gimnaziul giurgiuvean era închis, după avariile suferite în urma bombardamentelor artileriei otomane) îl întâlnim profesor la "Matei Basarab".

În cele câteva luni petrecute la București s-a apropiat de mentorul "Junimii", la ale cărei ședințe este menționat de câteva ori (astfel la o ședință restrânsă, din 30 august 1885, îl aflăm printre cei șase participanți, alături de Veronica Micle).

În 1871 Droc-Barcian s-a implicat în lupta pentru susținerea românismului în sudul Dobrogei, înființând "Societatea română de cultură și limbă din Silistra", iar în 1872 a contribuit la înființarea unei școli separate pentru fete în aceeași localitate.

În 1880 îl întâlnim pe Droc-Barcian printre participanții la adunarea politică de la Turda, care a premers celei de la Sibiu din 1881, când s-au pus bazele Partidului Național Român.

Într-o scrisoare către vărul său Ioan Droc, semnată împreună cu un anume Firoiu și datată 24 august 1881 (originalul la Arh. St. Sibiu) explică de ce nu poate fi prezent la serbările "Astrei", deoarece se află la expoziția de electricitate deschisă în acele zile la Paris.

În 1890 a propus corpului profesoral vlăscean acordarea unui nume pentru Gimnaziu și anume pe cel al unui ardelen care a contribuit decisiv la organizarea învățământului din Țara Românească: ION MAIORESCU.

Cinci ani mai târziu, în prezența ministrului Instrucțiunii Publice Take Ionescu, s-a pus piatra fundamentală a localului propriu, existent și astăzi.

Deși a trăit să vadă distrugerea sistematică întreprinsă de ocupanți în 1916, atât asupra orașului, cât și asupra averii școlii pe care o slujise, N. Droc-Barcian a avut șansa să poată participa și la măreața Adunare de la Alba-Iulia.

La 72 de ani, ne-a lăsat emoționante însemnări despre clipele unice trăite atunci, pe "Câmpul lui Horea".

CTITORUL

Adevărat urmaș al lui Gheorghe Lazăr, Droc-Barcian se înscrie în lungul șir de ardeleni luminați, care au contribuit la propășirea ținuturilor de dincoace de munți.

Alături de instituțiile școlare sau cele înființate pe lângă școală, el a fost întemeietorul societății "Junimea comercială" (1886) și al "Clubului comercial" (1898), ba chiar și al "Societății pentru protecția animalelor" (1905).

A înființat ziarele "Gazeta comunei" (1871) și "Călugărenii" (1879); a colaborat la "Democrația" și la "Conservatorul".

Nu trebuie uitat că sub bagheta lui au fost profesori George Oprescu, Traian Lalescu, Nicolae Cartoian, că în orchestra înființată de el a cântat George Georgescu, că i-a avut elevi pe Nicolae Dărăscu și Tudor Vianu, pe Mihail Manicaticide și Marin Drăcea.

Nu trebuie uitat nici că muzeul înființat de el (și distrus integral în 1916) conținea prima probă materială a prezenței romanilor la Giurgiu, ca și celebra donație de faună extrem-orientală a vărului său Hilarie Mitrea.

A fost răsplătit prin decorații, dar și printr-o medalie comemorativă bătută în 1900, ca prinos pentru "30 de ani de muncă culturală" și printr-un medalion de bronz, comandat de foștii săi elevi sculptorului Fr. Storck.

A avut o căsnicie fericită cu Atina, fiica domnului Câmpeanu din Focșani și doi copii: Titus (ofițer, mort după primul război mondial) și Lucreția (profesoară, cu o viață aventuroasă, dar fără descendenți).

Datele pe care vi le punem la dispoziție sunt rodul muncii muzeografilor Ancu Damian și Emil Păunescu, fiind publicat în revista „Angustia” (1998) și preluat de Grigore Buduru în „Enciclopedia maioreșciană” (2004), apoi în Wikipedia, fără a mai menționa sursa.

Consider că cele pe care vi le-am adus la cunoștință sunt tot atâtea motive de mândrie locală și ne îndrituiesc pe noi, ca aleși ai comunității giurgiuvene, să susținem în acest an centenar valorile perene ale culturii, științei și învățământului românesc, care au rămas arc peste timp prin valoarea creației și muncii lor, a rezultatelor deosebite cunoscute la nivel mondial și recompensate, pentru o parte dintre aceste personalități, prin onoarea de a face parte din cel mai înalt for al științei și culturii românești, Academia Română, ba chiar ne obligă la recunoștință și sunt motive întemeiate de a le acorda titlul de cetățeni de onoare post-mortem ai municipiului Giurgiu.

Pentru aceste merite și pentru prestigiul adus municipiului Giurgiu, propun inițierea proiectului de hotărâre cu următoarea titulatură:

„Proiect de hotărâre privind conferirea „Titlului de cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu” post-mortem unor personalități ale Municipiului Giurgiu”

Compartimentul Administrație Locală și Relația cu Consiliul Local va întocmi raportul de specialitate și proiectul de hotărâre pe care le va supune dezbaterii în fața comisiei pentru administrație publică locală, juridic și de disciplină, comisiei de învățământ, sănătate, social-culturale, sportive, culte și familie și în fața Consiliului Local, pentru aprobare.

PRIMAR,

ec. NICOLAE BARBU

RAPORT DE SPECIALITATE

I. TEMEIUL DE FAPT

Prin Expunerea de motive nr.51091/14.11.2018 Primarul Municipiului Giurgiu a inițiat Proiectul de hotărâre privind conferirea titlului de "Cetățean de Onoare al Municipiului Giurgiu" post-mortem unor personalități marcante ale Municipiului Giurgiu, în vederea dezbaterii și aprobării sale în ședința Consiliului local al Municipiului Giurgiu.

II. TEMEIUL DE DREPT

Conform art.44 din Legea nr.215/2001, republicată, privind administrația publică locală, cu modificările și completările ulterioare, Compartimentul Administrație Locală, în calitate de compartiment de resort a analizat și elaborat prezentul raport în termenul prevăzut de lege.

III. ARGUMENTE DE OPORTUNITATE

Proiectul de hotărâre are ca obiect principal de reglementare, conferirea titlului de cetățean de onoare al Municipiului Giurgiu post-mortem unui număr de nouă personalități ale Municipiului Giurgiu care au adus o contribuție deosebită în domeniul științei și literaturii la nivel național și internațional.

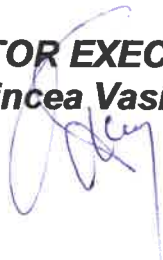
IV. REGLEMENTĂRI LEGALE INCIDENTE

Proiectul de hotărâre are ca temei de drept prevederile art.36, alin.8, lit.c și art.45 din Legea nr.215/2001 republicată, privind Administrația Publică Locală, cu modificările și completările ulterioare și prevederile Cap.XIII, art.13.1 alin.1, lit.a, lit.b, lit.h și alin.2 din Statutul Municipiului Giurgiu, aprobat prin Hotărârea Consiliului Local al Municipiului Giurgiu nr.315/2016.

V. CONCLUZII ȘI PROPUNERI

Proiectul de hotărâre întrunește condițiile legale și de oportunitate și propunem dezbateră și aprobarea sa în ședința Consiliului local.

**DIRECTOR EXECUTIV,
Ghincea Vasile**

**CONSILIER JURIDIC,
Dinu Aurelia**

